

Dagboek van een afkicker!

Ik maak al jaren goede voornemens om per fiets naar mijn werk te gaan maar telkens heb ik wel een andere uitvlucht om weer in die vierwieler te stappen: of ik moet te vroeg beginnen of 't is te laat en te donker om als vrouw nog alleen over straat te rijden of 't is te koud of te nat of of.... Nu met deze actie dacht ik: dat heb ik nodig 'een ruggensteuntje': vanaf 15 mei met de fiets naar het Maria ziekenhuis – nog even navraag doen naar de code van de fietsenstalling want met die van mijn bank- of visakaart kom ik er niet in, zeker weten.

Gezien ik wat vrij had is mijn 1ste werkdag 23 mei: 's morgens een kwartier vroeger op (5.15u ipv 5.30u) want ik wil ten laatste om 6 uur weg zijn.

Maar het begint al goed want het regent: een engeltje zegt: meiske doorbijten hé en een duivelke zegt: door zo'n weer gaat ge toch niet met de fiets zeker.... Na enig overleg met mezelf en een zoektocht naar een regenjas stap ik op mijn fiets en vertrek ik richting centrum. Ik denk maar dat het de zegen van hierboven is die ik meekrijg en ik was goed wakker maar ook verwaaid toen ik op mijn afdeling aankwam.

Iemand van de personeelsdienst moet geroken hebben dat ik met de fiets was want ik kreeg prompt en krantje, een kaart om in te vullen en een reflecterend rugzakje cadeau. Leuk hoor.

Namiddag giet het water als mijn dienst erop zit, reden genoeg om vriend Paul op te zoeken op de afdeling orthopedie, hij is blij met een bezoekje en ik wordt ondertussen niet nat. Als ik even later besluit om toch maar te vertrekken kom ik op de gang een goede kennis tegen die mij een verhaal doet over zijn zieke vrouw: ga haar maar eens bezoeken zegt hij, ze zal er blij mee zijn. Omdat het nog steeds flink regent beslis ik om maar meteen te gaan, de weergoden zullen het zo willen en inderdaad nà het bezoek klaarde de lucht weer op maar onderweg kreeg ik toch een flinke bui op mijn dak en ga ik even schuilen onder een dikke boom aan een kapelleke. Gelukkig kom ik thuis en kan ik droge kleren aantrekken. Toen ik uit de fietsenstalling kom moest ik toch even goed kijken om mij te oriënteren: moet ik nu rechts of links... In de fietsenstalling staan hooguit een 8 tal fietsen, ik vraag me of dat altijd zo is, daarbij vergat ik mijn fiets te sluiten maar misschien dank zij het slechte weer staat hij er nog.

24 mei weer vroege dienst: 't is koud, dus haal ik mijn winterjas terug boven. Als ik op straat kom schijnt de zon, ik moet gewoon naar haar toe rijden, ik geniet ervan en van de vogeltjes die fluiten tot ik een einde voorbij Jo de fotograaf merk dat ik vergat af te draaien dus moet ik terug om sneller bij de fietsenstalling te zijn, ik voel me echt wel dom maar het is de macht der gewoonte want met de auto moet ik eerst helemaal voorbij het ziekenhuis en dat hoeft nu niet.

's Middags 6 of 7 beaufort met rukwinden : wat een wind en ik moet nog een paar andere kappelletjes doen voor ik naar huis kan. Ik leer meteen waartoe al die vitessen dienen, ik heb ze allemaal uitgeprobeerd: L 2 en R 6 komt ongeveer overeen met L 3 en R 4 of zoiets toch... en soms stond ik bijna helemaal stil want wat ik ook probeerde ik raakte niet meer vooruit en ik die dacht dat je ook bij zo'n windkracht nog een aardige snelheid kan halen met 1 van die 18 vitessen.... Thuis aangekomen bibber ik op mijn benen: doodop maar wel voldaan en niet eens nat tenzij de binnenkant van mijn jas. Maar ik maak vorderingen ik voel het overal

25 mei : het regende héél de nacht.

Mijn bezorgde man zet een duivelke op mijn schouder: hij vindt dat ik met zo'n weer best de auto mee neem maar mijn engeltje weet wel beter: hij zet mij op mijne tweewieler.

Gelukkig miezert het alleen wat maar mijn vingers zijn rood van de kou en dat in mei: hier halen we 's middags 15 graden en in Spanje, Italië, Portugal puffen ze bij 35 °C.
Als ik 's middags naar huis fiets komt de zon er weer zwakjes door en hoe harder ik fiets hoe harder ze schijnt of hoe warmer het wordt ofwel is het weer alleen de binnenkant van mijn jas....
Ja, de zon schijnt flauwtjes om te laten zien dat het hoogdag is: O.L.H. Hemelvaart en 15 ° ocharme toch.

Vrijdag heb ik gelukkig vrij want het regent maar 1 keer die dag.

Zaterdag weer zwaarbewolkt maar gelukkig kom ik droog op mijn werk.
Namiddag wil ik snel weg want het is nog droog maar toch wil ik nog eens langs Paul die maandag een rugoperatie moet ondergaan als ik bij Paul vertrek spreekt me iemand aan wiens moeder tegenover Paul ligt, beleefdheidshalve maak ik toch even tijd voor haar maar eigenlijk wil ik weg.
Als het zover is dat ik kan vluchten en mijn fiets bereik begint het net iets te druppelen, ik noem het muggenpisserij: niet erg maar het is ook niet droog. Als ik al duwend mijn straat bereik gaat het stil maar zeker over in een mals buitje. Ik zie ertegen aan om mijn regenkapje uit te halen dus ben ik goed nat als ik thuis kom. Wat een zomer, wat een weer.

Zondagmorgen: heerlijk op de fiets !!!!

Wel geen zon maar de vogeltjes fluiten, mijn fiets loopt gesmeerd en bijna vanzelf, zonder moeite en zonder omweg kom ik veel te vroeg aan;
De zon schijnt heerlijk achter het raam, het lijkt plots zomer als je naar buiten kijkt. Mijn bezoekjes na het werk maak ik wat korter want ik wil weg: mijne fiets staat te wachten.
Als ik vertrek lijkt het nog goed te gaan maar die lange Astridlaan en wind op kop: niet te doen, soms denk ik dat ik stilval, en mijn vitessen doen het niet zoals het hoort denk ik of ik ken ze nog niet na al dat oefenen ik raak met héél veel moeite en héél langzaam thuis. Onderweg kom ik 2 dames tegen die al lachend de andere richting op gaan: het lijkt of zij vliegen. Waar zit mijn engeltje met haar vleugels?
Nu begrijp ik waarom het zo goed ging vanmorgen: rugwind jongens !!! had ik maar gebeden dat de wind zou keren, maar met dat verhaal van Schepenheuvel in mijn achterhoofd laat ik het aan de weergoden over om te beslissen hoe de wind waait.

Autoluw – zonluw – regenrijk –windrijk maar ik weet dat ik kan fietsen en naar de vogeltjes luisteren en puffen en nadenken....

Vrijdagavond 2 juni hebben wij herdenkingsviering om 18.30u en weer even twijfel ik: wordt het de auto of de fiets?

Ik beslis van de fiets te nemen, dan weet ik al een beetje hoe het voelt om wat later over straat te rijden want het zal wel 21.30 u zijn voor we kunnen vertrekken. Ik moet er echt aan wennen want ik fiets 's avonds nooit alleen over straat.
Omdat ik na de dienst Paul nog even bezoek, die zich zorgen maakt over een ontstoken wonde, is het ruim 22 uur voor ik vertrek. Het is rustig weer maar het wordt al wat donker en ik vergat mijn reflecterend rugzakje, dom hé. Meteen ondervind ik hoe waardevol dat is.

Vandaag dinsdag 06.06.06, mooie datum, heb ik de namiddagdienst.

Het is vrij mooi alhoewel nog fris voor de tijd van het jaar. Als ik in de fietsenstalling kom weet ik niet wat ik zie: bijna heel de stalling staat vol, ik moet zoeken om een plaatsje te vinden. Op dienst is het vrij druk, ik ga een paar uurtjes helpen op pneumologie want daar hebben ze handen en voeten tekort, tussendoor help ik op mijn afdeling.

Rond 21.45 zijn er problemen met een overledene waar ik de nachtdienst niet alleen kan mee laten sukkelen, dus ik help haar en kan pas na 23 uur vertrekken. De fietsenstalling is zo goed als leeg: nog 5 stuks waarvan 1 van mijn collega en die van mij. Ondertussen is het donker geworden en gelukkig heb ik mijn rugzakje wel bij en draag het voor de 1ste keer en vind het best leuk.

Het is laat en rustig onderweg, tegen dat ik thuiskom zijn mijn zorgen al een stuk minder en ik ben uitgewaaid (de enige wind die er was produceerde ikzelf).
Nu heb ervan genoten.

Nu, ik moet niet zo ver met de fiets, hooguit 5 km, ik ben wel een 50 plusser en dank zij Autoluw naar het werk, ben ik gestart met mijn fiets wat meer van stal te halen. Dit was het ruggensteuntje dat ik zo nodig had. De eerste dagen heb ik echt wel moeten afkicken, zeker omdat het weer zo slecht was met die regen en wind.

Morgen is er weer een dag en ook dan ben ik er: met de fiets.

Vandaag 7 juni is het voorlopig mijn laatste werkdag. Vanmiddag was het heerlijk om te fietsen, nog niet echt zomer maar mijn jas heb ik toch thuisgelaten.
Het is druk op onze afdeling en nà mijn dienst ben ik blij dat ik met de fiets ben.
't Is donker en rustig op straat, ik heb de tijd om mijn dag te overlopen, wat was goed wat kon beter... heerlijk om al fietsend tot rust te komen.
(Paul kan ik niet meer bezoeken want hij is ondertussen naar Bree voor revalidatie, hij voelt zich daar goed.)

Nu, ik moet niet zo ver met de fiets, hooguit 5 km, ik ben wel een 50 plusser en dank zij Autoluw naar het werk, ben ik gestart met mijn fiets wat meer van stal te halen. Dit was het ruggensteuntje dat ik zo nodig had. De eerste dagen heb ik echt wel moeten afkicken, het was zo verleidelijk om met dat slechte weer toch die fiets te nemen. Gelukkig is het begin nu gemaakt en het moet lelijk doen eer ik weer die auto neem. Beloofd.

Groetjes en bedankt voor het ruggensteuntje.

Mia Roemers
Maria Ziekenhuis Overpelt